

troer at kunne finde den, saa følger dog ikke heraf, at det ogsaa bør kunne staae dem, som ifølge Lovgivningen ere pligtige at sørge for Andre med Lægehjælp, frit for at overlade Behandlingen af de til deres Forsorg henviste Personer (Børn, Thende, Fattiglemmer) til Skelæger, som det end ikke er vist at de, naar de skulde sørge for sig selv, vilde benytte, og vil Man ikke i disse Tilfælde rent ud forbyde Benyttelsen af Skelæger, bør der ialtfald efter Ministeriets Mening søges nogen Garanti deri, at der gjøres Strafanfvar gjældende mod den, som til de under hans Forsorg værende Syge har paakaldt Bistand af en uautoriseret Læge, naar dennes Behandling har bevirket betydelig Skade.

At de ovenomhandlede Indskrænkninger ikke ville kunne betragtes som saadanne, at Lægevirksomhedens Udøvelse paa Grund af disse skulde kunne siges ikke at være i det Væsentlige fri, troer Ministeriet i Henhold til det Ovenanførte at turde forudsætte, og Ministeriet tør derfor antage, at de væsentligste af de Indvendinger, der ere bleve reiste mod den nu bestaaende Ordning, maa siges at være fjernede ved en Ordning som den, der tilsigtes ved det forelagte Udkast.

Den i Frd. af 5te September 1794 § 6 indeholdte Regel om en Afgang for Examinerede til en begrændset Udøvelse af Lægevirksomhed vil der vel for Fremtiden ikke være saa stor Trang til som tidligere, men Ministeriet har dog ikke fundet, at der er tilstrækkelig Grund til at opgive den Afgang, som Lovgivningen saaledes engang har tilstaaet dem, der ikke have underkastet sig den egentlige Lægeprøve, til under visse Betingelser at autoriseres til en begrændset Udøvelse af Lægevirksomhed, i hvilken Henseende Ministeriet skal henlede Opmærksomheden paa, at den hele for Tiden gjældende Ordning af Tandlægevirksomheden hviler paa den anførte Regel; den omhandlede Tilladelse bør formeentlig ligesom tidligere meddeles af Justitsministeriet, hvem det vistnok ogsaa maa overlades at foranledige de nærmere Regler fastsatte for den efter de enkelte Tilfælde fornødne Prøves nærmere Indhold og Be-

skaffenhed efter foregaaende Forhandling med det Kongelige Sundhedskollegium og det lægevidenskabelige Fakultet; navnlig maa Ministeriet formene, at den Garanti, som der efter Frd. af 5te September 1794 § 6 skulde søges i Amtmandens og Physici Vidnesbyrd, paa ingen Maade kan ansees fyldestgjørende; deels maa det nemlig erkjendes, at Amtmandens Skøn, er aldeles uden Betydning, deels turde det, selv om det ved Physici Vidnesbyrd forudsættes, at det er støttet til en Prøve, ansees for uensigtsmæssigt, at Prøven ialtfald uden nærmere Bestemmelse af sammes Indhold, er henlagt til denne Embedsmand.

Efter disse Bemærkninger angaaende Lovforslaget i dets Heelhed skal Man med Hensyn til de enkelte Paragrafer bemærke Følgende:

ad §§ 1. og 2.

Naar Tilladelse i Henhold til Bestemmelsen i § 1 meddeles, vil den Paagjældende, forsaavidt Tilladelsen strækker sig, formeentlig være at stille ved Siden af den, der har taget den almindelige Lægeexamen og derved erhvervet en Ret til at udøve Lægevirksomhed, og der vil formeentlig ingen Grund være til i dette Tilfælde at foreskrive særegne Straffe, hvis de i den meddeelte Tilladelse fastsatte Grændser ikke overskrides; er dette derimod Tilfældet, vil den Paagjældende for det Første være at straffe for at have overskredet den ham meddeelte Autorisation, og i saa Henseende formenes Straffen passende at kunne fastsættes til Bøder eller Fortabelse af den meddeelte Tilladelse, og derhos vil han, forsaavidt den Lægevirksomhed angaaer, hvortil Tilladelse ikke er meddeelt ham, formeentlig være at behandle som den, der uden at være autoriseret dertil tager Syge i Kur og derved tilføjer disse en betydeligere Skade; naar han da paa Grund af, at en større Skade er skeet, idømmes en større Straf, end der er foreskrevet i nærværende Paragraf, er der vistnok tilstrækkelig Grund til at fastsætte, at den Paagjældende altid skal dømmes til tillige at have den ham meddeelte Tilladelse forbrudt.

Forsaavidt der i § 2. og følgende §§ er brugt Udtrykket „tage Syge i Kur“ for dermed